

Flyball – víc než sport – část 1.

S Alpem na cestě do flyballového světa

Ani si už přesně nepamatuji, co mě tenkrát na ten nápad přivedlo. Snad Alpíkovo nadšení z tenisových míčků, snad moje velká chuť zkusit další ze psích sportů. Do té doby jsem se se svými kernteriéry věnovala výhradně agility a o flyballu pouze četla. Až pak konečně přišla ta chvíle a já stála před bránou do nového světa – světa FLYBALLU.

Na ten večer nikdy nezapomenu. Psal se říjen roku 2004 a já se poprvé zúčastnila flyballového tréninku začátečníků na kynologickém cvičišti v Praze - Letňanech. Poprvé jsem zblízka viděla flyballové překážky, šikovnou výcvikovou pomůcku jménem shoot, na které se psi připravují před tím, než začnou přinášet míček z boxu, a pod vedením zkušených instruktorek jsem začínala objevovat krásy, ale i zapeklitosti flyballu. Už na tomto tréninku jsem zjistila, že nácvik flyballových dovedností není zdaleka tak jednoduchý, jak se na první pohled může zdát. Ačkoliv jsem už dříve navštívila internetové stránky Flyball Clubu České republiky (www.flyball.cz), a tudíž už trochu tušila, co mě bude čekat, vracela jsem se ze svého prvního tréninku s hlavou plnou nových zážitků a informací. Mé rozhodnutí však bylo jasné: Ano, přesně tohle chci dělat! Kernteriér Alp, velký milovník tenisových míčků, byl z tohoto trénování neskutečně nadšený. Bylo mu sice už pět let, ale přinášení míčku ze shootu pochopil téměř okamžitě a skákání přes překážky znal už dříve z agility.

V rámci flyballového nadšení jsem mu dokonce vyrobila vlastní „minishoot“, takže jsme přes týden mohli trénovat i doma na zahradě. Ale i tak jsme se nikdy nemohli dočkat čtvrtletního tréninku v Letňanech. Záhy jsem zjistila, že na tyto tréninky nejezdím jenom kvůli trénování se svými psy, ale i kvůli všem těm lidem, co se tam scházejí, neboť flyballáci vždy

dokážou vytvořit skvělou atmosféru plnou radosti nejen z pokroků svých psíků, ale i z pokroků ostatních.

Alpovi jsme zvedali shoot na vyšší a vyšší stupně, ale brzy jsme vyzorovali, že sice běží plnou rychlostí k shootu pro míček, ale zpátky se mu už tak rychle nechce. Co s tím? Jak ho motivovat k rychlejšímu běhu? Zkoušela jsem ho více povzbuzovat či odměňovat pamlsky, ale efekt to nemělo skoro žádný.

V té době napadl snůh a flyballové trénování se přesunulo do koňské jízďárny v nedalekých Ctěnicích. Zima tam sice byla stejná jako venku, ale na měkkém a prašném povrchu to pejskům ani jejich

páníčkům pranic neklouzalo. A právě tam jsme přišli na to, jak Alpíkův běh do cíle urychlit, právě tam dosáhl svých největších flyballových pokroků. Jeho „problém“ jsme vyřešili jednoduchou lstí, která se prý již dříve osvědčila jiným. Protože pro něj neexistovalo větší lákadlo než tenisový míček, koupila jsem mu tenisový míček na šňůře. Jakmile jsem pak na Alpa běžícího od boxu míčkem zamávala, okamžitě zrychlil a začal tak běhat do cíle stejnou rychlostí, jakou běhal pro míček k shootu. Radost z účinků takové malé pomůcky jsme měli obrovskou a další velké pokroky na sebe nenechaly dlouho čekat. Nikdy nezapomenu na ten nádherný pocit, kdy Alp poprvé běžel sám celou dráhu a já jsem stála u startovní linie a povzbuzovala ho, jak nejvíce jsem mohla. A co teprve když místo na shoot začal běhat na opravdový flyballový box, který mu kupodivu nedělal žádné problémy! To už byla ta pravá flyballová euforie, v té chvíli jsme si připadali jako opravdoví flyballoví závodníci.

Pokračovali jsme dále s nácvikem střídání na trati s jinými psy - bez této dovednosti by Alpík nikdy nemohl běhat v družstvu. Nejprve jsem s ním stála na startu a vypouštěla ho pro míček v momentu, kdy nás míjel pes běžící před námi, později jsme mezeru mezi psy zkracovali. Bylo třeba postupovat pomalu a opatrně, aby se některý z nich nepolekal a nezačal vynechávat překážky. Alp se však tvářil jako profesionál a kromě míčku v boxu jako by ho nic jiného nezajímalo - ani psi běžící těsně kolem něho. Než jsme se nadáli, bylo tu jaro a opět se začalo trénovat v Letňanech na travnatém povrchu. Alp byl přeřazen k pokročilým - teď, když už dokázal sám odběhnout celou dráhu na box a zpátky - a dále se zdokonaloval ve svém flyballovém běhání.

Blížil se duben a s ním i mezinárodní flyballový turnaj Eager's Cup, první závod sezony. Počítala jsem, že se ho aspoň jako divák určitě zúčastním. Jaké však bylo moje překvapení, když pouhých čtrnáct dní před konáním turnaje naši trenéři prohlásili, že podle nich je Alpík dostatečně vyvíčený na to, aby se mohl turnaje zúčastnit i jako závodník! Na okamžik jsem zaváhala, ale nakonec jsem přece jen kývla a rázem se mě zmocnila nervozita, napětí a dokonce i flyballová horečka. O tom však až v některém z dalších dílů...

Diana Vyskočilová

**FLYBALL CLUB ČESKÉ REPUBLIKY
VÁS SRDEČNĚ ZVE
NA MEZINÁRODNÍ
FLYBALLOVÝ TURNAJ**

EAGER'S CUP 2006

zahajovací turnaj Purina Dog Chow Cupu 2006, který proběhne za účasti špičkových družstev z Holandska, Rakouska, Německa a České republiky v sobotu 6. 5. 2006 od 9 do 16 hodin na cvičišti ZKO Trmice (u Ústí nad Labem)

**Více informací najdete na
<http://eagerscup.wz.cz>**

Více o flyballu se můžete dozvědět na stránkách Flyball Clubu České republiky a stránkách flyballové skupiny Hop Trop.